

[Thích Cố] Ngộ Dục

Contents

[Thích Cố] Ngộ Dục	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4

[Thích Cố] Ngộ Dục

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, HEEdit: Tiểu Tử Kỳ Beta: Tuyết LâmĐầu lưỡi mềm mại ẩm áp, ẩm ướt mịn hoặc từng chút từng chút

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-ngo-duc>

1. Chương 1

Edit: Tiểu Tử Kỳ + Beta: Tuyết Lâm

Đầu lưỡi mềm mại ẩm áp, ẩm ướt mịn hoặc từng chút từng chút một lướt qua, linh hoạt thông dong, một tắc lại một tắc, trong đêm tối ko ngừng trượt loạn trên da thịt tinh tế non mềm.

Đầu lưỡi di chuyển, từ từ xâm nhập vào sâu bên trong, công thành đoạt đất...

Dục vọng ko ngừng kêu gào khiến lý trí hít thở không thông...

22: 35, trong bóng tối, một mình Thích Thiếu Thương ngồi trên chiếc ghế salon lớn, tịch mịch như dòng thủy triều dâng cao mỗi lúc trăng tròn.

Anh tháo mắt kính xuống, vô thức đùa nghịch trong tay, chỉ mới 10 phút trước đây đôi tay này vẫn còn liên tục hoạt động trên bàn phím, trên màn hình những con số vô tri vô giác không ngừng múa lượn, tạo thành những lợi ích thật lớn cho tập đoàn.

Một đêm như thế, khi đã hoàn thành công việc ám đầy hơi tiền cùng mùi máu tanh, anh lại cô đơn ngồi trong phòng khách xa hoa của du thuyền, sự trống trải như con sâu nhỏ tiến chậm chạp vào trong từng lỗ chân lông, ăn sâu vào từng đốt xương một.

“Thức ăn khuya của quý khách đây.” Ngoài cửa có thanh âm của nhân viên phục vụ truyền đến, Thích Thiếu Thương cả kinh, liền bất giác sờ sờ phần eo, sau đó cẩn thận mà bước thong thả đi ra cửa, tay khoát lên trên cánh cửa cẩn thận xoay tròn.

“Đây là phần thức ăn ngài đã yêu cầu.”

Thích Thiếu Thương mở cửa, ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào cậu trai trước mặt, cậu đứng dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn ở hành lang, áo sơ mi đơn bạc ôm sát thân người, chất liệu trong suốt uốn lượn kéo dài đến tận thắt lưng, âm thanh nhẹ nhàng hữu lễ đúng kiểu của phục vụ viên, thế nhưng hai tay cậu lại trống trơn không mang theo bất cứ một thứ gì cả.

“Cậu là?”

Người nọ giương mắt, Thích Thiếu Thương ngưng thần, trong khoảng khắc đó, ánh mắt tương tiếp, hồn phách như bị cuốn sâu vào đam mê, triền miên không dứt.

Ngàn năm thoáng chốc hóa thành hư ảo, những giọt máu tràn ra vốn là thất tình lục dục ngưng tụ kết thành nghiệt duyên.

Lặng lặng nhìn nhau, có lẽ chỉ vài phút, có lẽ là vài tiếng đồng hồ, mà cũng có thể là cả một cuộc đời xa xôi, thế nhưng tất cả kỳ thật chỉ là vài giây ngắn ngủi, đôi môi mỏng của cậu trai khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười câu dẫn, cậu cất giọng mềm nhẹ nói: “Không mời tôi đi vào sao?”

Thích Thiếu Thương không có cách nào hiểu rõ, bản thân luôn luôn được người khác khen ngợi là làm việc cẩn thận một giọt nước cũng không lọt được qua kẽ tay, bất cứ hành động hay quyết định nào anh cũng suy xét vô cùng kỹ càng, không hiểu sao vào lúc này đây, anh lại vô thức thoái lui vài bước, nhường chỗ cho con người xa lạ mà xinh đẹp ấy bước vào...

Khó kìm lòng nổi...

“Tôi nghĩ tôi phải tắm rửa trước.” Người nọ đi vào phòng, nhìn xung quanh một chút rồi trực tiếp hỏi, “Phòng vệ sinh ở đâu?”

Thích Thiếu Thương chợt hiểu, cậu thanh niên trẻ tuổi này nhất định là làm việc trong một ngành nghề đặc thù nào đó, trong đêm tối tịch mịch khéo thay lại lạc bước ở nơi này.

Ánh mắt anh chợt xẹt qua đôi chân thon dài của người nọ rồi âm thầm mỉm cười, đây thật sự là một hiểu lầm xinh đẹp.

2. Chương 2

Edit: Tiểu Tử Kỳ + Beta: Tuyết Lâm

Cậu ta nhìn anh một chút, lấy một điều thuốc từ trong túi ra và nhẹ giọng nói với Thích Thiếu Thương: “Cho tôi xin chút lửa có được không?”

Thích Thiếu Thương tiến đến, trên cái bật lửa màu cam xuất hiện một ngọn lửa chập chờn, rất nhanh sau đó, một làn khói mỏng liền từ đôi môi đầy đặn của cậu ấy tràn ra, kế tiếp cậu lại đem chính làn khói trong miệng mình đưa đến bên môi Thích Thiếu Thương, đè thấp giọng nói, “Đừng gấp, tôi sẽ rất nhanh thôi.”

Thích Thiếu Thương ngồi trở lại trên ghế salon, khói thuốc lượn lờ, trong phòng vệ sinh phát ra tiếng nước mờ mờ ảo ảo. Khi anh hút xong điều thuốc của mình thì anh nghe được cánh cửa nhẹ nhàng di chuyển.

Quay đầu lại, hình ảnh trước mắt lập tức làm cho Thích Thiếu Thương cảm thấy khí huyết sôi sục, cậu trai từ trong phòng vệ sinh đi tới, những giọt nước ướt át vẫn đang nhỏ giọt uốn lượn theo những sợi tóc đen, cậu ngẩng đầu, những giọt nước đó liền chảy trượt xuống cổ, lướt qua xương quai xanh, băng qua vùng ngực rồi dọc theo đôi chân thon dài chảy xuống tắm thắm dưới sàn.

“Thật ngại quá...” cậu đi tới bên người Thích Thiếu Thương, hơi nâng khoe môi như mời gọi nói: “Tôi không tìm được áo khoác tắm...”

Lúc này cũng không thể nói được gì, Thích Thiếu Thương bước đến chặn ngang người cậu, mãnh mẽ đem cậu đặt xuống dưới thân, cậu trai trẻ cũng rất hưởng ứng mà ngẩng đầu lên, miệng lưỡi va chạm vào nhau, đúng lúc đang dây dưa qua lại, liều mạng mút liếm, giống như hai dã thú điên cuồng.

Tay của anh ở bên hông cậu không ngừng mò mẫm, đang quynh luyến ma sát nơi bắp đùi trơn mềm thì trên gáy bị một vật gì gắt gao dí vào lạnh buốt, Thích Thiệu Thương cả người cứng đờ, theo phản xạ có điều kiện sờ sờ thất lạng, nguyên bản là súng nơi đó đã hoàn toàn biến mất

“Đại đương gia... Thích đại đương gia tiếng tầm lừng lẫy...” cậu trai ghé vào tai anh chậm rãi nói thầm, thanh âm ngả ngón còn mang theo tiếng thở dốc dồn dập. “Sự bất cẩn của anh cũng hơi quá mức đi?”

Một phục vụ viên xinh đẹp không mời mà tới, quynh rũ mị hoặc nhưng thân phận lại không rõ ràng, Thích Thiệu Thương trong tức khắc liền hoàn toàn tỉnh ra, lại chỉ có thể hối hận vì chính bản thân mình đã quá khinh địch, đây rõ ràng là mỹ nhân kế, thế nhưng anh lại không thể chống lại được mị lực của con người xinh đẹp kia.

3. Chương 3

Hai người đồng thời ngồi dậy, Thích Thiệu Thương đương nhiên trong tình trạng bất đắc dĩ bị người chĩa súng vào thân, thế nhưng tư thế này lại khiến anh có thể quan sát cực kỳ rõ ràng khu vực nhạy cảm của người bên dưới, khéo môi ngay lập tức câu lên.

Cậu trai có chút bực bội gia tăng thêm sức lực cầm súng: “Chúng ta cũng giống nhau thôi, anh không cần phải hưng phấn như vậy chứ!”

“Bớt nói lung tung đi, cậu rốt cuộc muốn gì?”

“Bản thiết kế về việc làm ăn lần này của Tập đoàn Liên Vân, còn có các hạng mục đơn lẻ khác.”

“A, lòng tham của cậu quả thật không nhỏ.”

“Anh không có quyền được lựa chọn đâu.”

Thích Thiệu Thương thở dài, chỉnh chỉnh góc áo rồi uể oải đứng lên.

“Anh làm gì đó?” Cậu trai thấy anh đứng lên liền cảm thấy khẩn trương mà lập tức hỏi.

“Lấy máy tính a,” Thích Thiệu Thương quay đầu lại, tiến gần bên tai cậu nhỏ nhẹ nói, “Không phải sẽ rất mệt cho cậu nếu phải tự mình ghi nhớ mọi thứ tôi nói hay sao?” Nói xong anh cúi đầu nhìn thoáng qua, xấu xa cười cười: “Quần áo rơi rồi kia.”

Cậu trai hơi nhúu mày nhưng cũng rất bình tĩnh: “Vậy phải phiền anh nhặt chúng lên và mặc vào cho tôi rồi.”

Vốn tính toán khi cậu mặc lại quần áo sẽ đoạt lấy súng rồi thay đổi cục diện hiện nay, thế nhưng tên đó cũng quá ranh mãnh để có thể phạm vào sai lầm như thế, Thích Thiệu Thương không còn có cách nào khác chỉ đành phải cúi người xuống nhặt quần rồi tiến về phía cậu trai. (Edit: Tiểu Tử Kỳ + Beta: Tuyết Lâm)

Không biết do vô tình hay cố ý mà cơ thể hai người dựa vào rất gần, đến mức hơi thở có thể phả vào cả da thịt của đối phương, hơi hơi tê dại.

Thích Thiệu Thương giờ phút này gần như đã quên mất khẩu súng đang uy hiếp có thể lấy đi tính mạng của anh bất cứ lúc nào, sắc đẹp phía trước gần như đã khiến anh lạc lối, đôi môi không cầm cự nổi nhanh chóng hạ xuống tiếp xúc với xương quai xanh, nhẹ nhàng ma sát từng tắc lại từng tắc.

Cậu trai cũng có chút mê mẩn, chưa biết tính thể nào đã thấy cổ tay thành linh truyền tới một trận đau nhức, cả người bị đẩy ngã vào bên bàn trà, khi định thần lại thì khẩu súng sớm đã rơi xuống đất, mà bản thân cũng đã rơi vào thế hạ phong, bị Thích Thiệu Thương đè xuống bên dưới rồi nhàn nhả chĩa súng vào.

4. Chương 4

“Nói mau, là ai phái cậu tới?”

Cậu trai lúc này ngược lại đã hoàn toàn bình tĩnh, tùy ý nằm ngửa ra trên tấm thảm rồi trào phúng cười, “Anh xem thường đạo đức nghề nghiệp của tôi thế sao?”

“A? Tôi còn nghĩ rằng đạo đức nghề nghiệp của cậu đúng là khiến người ta hết cả vui vẻ chứ.”

“Nếu đại đương gia vui lòng chia sẻ phần thiết kế kia, tôi đây sẽ rất vui lòng thuận theo những gì anh muốn.”

“Ý của cậu là...”

“Thế nào, không muốn sao?”

“Được, cậu đã phóng khoáng như vậy thì tôi cũng không cần khách khí làm chi..” Âm điệu khiêu khích của đối phương khiến cho Thích Thiếu Thương cảm thấy máu trong toàn thân đang sôi lên sùng sục, vì vậy anh giữ chặt súng từ ấn đường rồi trượt dần theo sóng mũi của y, dừng lại ở đôi môi đầy đặn rồi nhẹ giọng nói: “Liếm nó đi.”

(biến thái >”<)

Ánh mắt của cậu trai ấy nhìn chăm chăm vào Thích Thiếu Thương, sau đó chậm rãi vươn đầu lưỡi màu hồng nhạt, một chút rồi lại một chút, liếm nhẹ vào nòng súng sẫm màu, thỉnh thoảng còn đem lưỡi vói vào bên trong họng súng, chậm rãi liếm mút.

Hình ảnh kích thích cực điểm như vậy....

Đã sống hơn hai mươi năm, có lẽ đây là lần đầu tiên anh cảm thấy khó khống chế như thế, nhiệt lượng trong người nhanh chóng bốc lên, thế nhưng dần dần có cái gì đó không đúng, cơ thể anh đột ngột trở nên bủn rủn, hô hấp cũng mệt mỏi khó khăn, trong thoáng chốc, cậu trai dưới thân đã nhẹ nhàng đẩy anh ra mà mỉm cười ngời dậy.

“Đại đương gia, không có ai nói cho anh biết là không được tùy tiện hút thuốc người khác đưa cho hay sao?” Cậu đem Thích Thiếu Thương đỡ lên giường, cầm lấy laptop, nhưng khi máy tính đã được khởi động xong thì cậu lại khó chịu nhíu mày. (Edit: Tiểu Tử Kỳ + Beta: Tuyết Lâm)

“Mật mã là gì?”

“Không biết.”

“Không biết?” Cậu trai cười lạnh, “Thích Thiếu Thương, anh cho rằng trong người anh là thứ đơn giản gì sao? Nếu tôi không cho anh thuốc giải, vị trí quan trọng nhất của tập đoàn Liên Vân chắc phải đổi người đi?”

“Tên của cậu?”

“Cái gì?”

“Nói cho tôi biết tên của cậu, tôi sẽ nói mật mã ra ngay.”

Cậu trai do dự một lát, cuối cùng vẫn là nhẹ giọng trả lời: “Cố Tích Triều, tên tôi là Cố Tích Triều.”

“Cố Tích Triều...” Đêm khuya như vậy, gặp nhau như thế này, cho dù chỉ lần đầu gặp mặt cũng sẽ cố nhớ kỹ tên y, âm thanh đó quả thật rất ngọt ngào, đi sâu vào tim, khiến cho tâm hồn nhẹ nhàng thư thái.

Trơ mắt nhìn văn kiện cơ mật bị gửi đi vào mail của người khác, Thích Thiếu Thương thấy rất kỳ quái thế là tại sao anh lại không hề cảm thấy tức giận, có lẽ có thứ gì đó mạnh mẽ ngăn chặn loại cảm xúc này. Anh nhìn Cố Tích Triều khép máy tính lại, nhìn Cố Tích Triều đứng lên, nhìn Cố Tích Triều ăn mặc chỉnh tề, nhìn Cố Tích Triều tiêm vào trên cánh tay mình một loại thuốc lạ nhưng có lẽ chính là thuốc giải, trong lòng không hiểu tại sao lại sinh ra cảm giác lưu luyến vạn phần không muốn buông tha, cảm giác không muốn buông tay này giống như sợi tơ mềm dẻo, đâm vào trái tim run rẩy nhói đau, vì thế không khỏi thốt ra, “Này, muốn đi sao?”

Tay của Cố Tích Triều đột nhiên ngừng lại một chút, rút ra chọc vào một bên, “Đại đương gia, có phải từng có người nói anh rất gợi cảm không?” Cậu ở bên tai anh thấp giọng nỉ non, “Đặc biệt là biểu tình của anh khi nói chuyện làm ăn, khi chủ thuê đưa cho tôi xem ảnh chụp của anh, tôi đã cầm nó nhìn chăm chăm suốt 1 ngày trời, cho nên...” Cậu đột nhiên cúi xuống, hung hăng cắn vào ngực của Thích Thiếu Thương, dùng sức đến mức lưu lại vết tích. (tuyetlam.wordpress.com)

Thích Thiếu Thương đau đến nhú mi, Cố Tích Triều cười rộ lên, “Hắn là đã lưu lại sẹo, đây chính là ấn ký của tôi. A, đúng rồi Đại đương gia, giải được có tác dụng thôi miên, anh sẽ ngủ ít nhất bảy tiếng, sau khi tỉnh lại hiệu lực của thuốc độc sẽ tự nhiên mà biến mất.” Cậu tắt đèn trong phòng và vẫy tay với Thích Thiếu Thương: “Đêm khuya bình an, chúc anh mơ thấy mộng đẹp.”

“Thuyền này còn có hơn mười giờ nữa mới có thể cập bến, cậu cho là cậu có thể thoát được sao?”

“Anh không cần phải lo lắng, tôi cũng không phải là người có tính nhẩn nại tốt như vậy. Cũng may là thời tiết đêm nay không tồi, tôi đã chuẩn bị sẵn một chiếc cano, có thể thoát đi bất cứ lúc nào.” Nói xong Cố Tích Triều mở cửa sổ ra, quay đầu lại liếc nhìn Thích Thiếu Thương thật lâu, sau đó mới thả người nhảy xuống, cuối cùng biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

“Cố Tích Triều... Cố Tích Triều!” Thích Thiếu Thương nhìn chăm chăm trần nhà trong bóng tối, vẻ đẹp của đêm nay giống như một giấc mơ ngọt ngào, nhưng rõ ràng trong ngực lại cảm thấy rất đau.

Nếu đã cho tôi gặp được cậu, nếu tôi thật sự động tâm, như vậy dù cho có chìm xuống Đại Tây Dương, cậu cũng không thoát khỏi tôi được nữa...

Ý niệm này mãnh mẽ chiếm giữ trong đầu của Thích Thiếu Thương, xâm nhập vào trong tiềm thức của anh, kể cả trong giấc mộng....

Đó là duyên phận, mà cũng là một loại ham muốn của Cố Tích Triều cùng Thích Thiếu Thương.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-ngo-duc>